

Otevírání cest

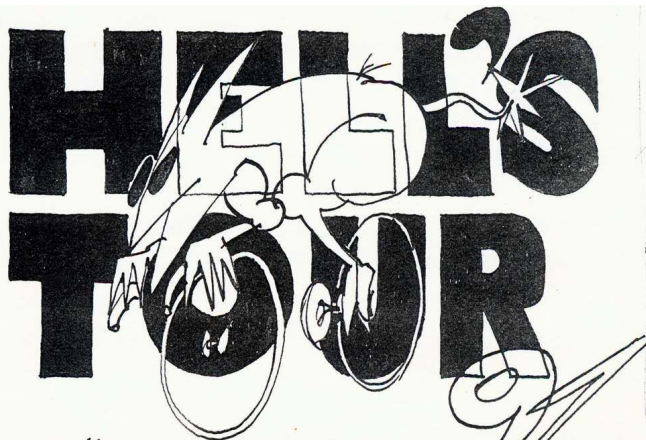
HELL'S TOUR

1991

Hell's Tour 1991

Pár slov na úvod sezóny

Možná se vám to zdá neskutečné, až neuvěřitelné, ale opět máte v ruce zprávu z akce Hell's Tour. Několik následujících svazků bude pojednávat o událostech z roku 1991. Zde, na této stránce vám předkládám celoroční záměr, plány a něco vzdušných zámků.

PŘEHLED AKCÍ PRO ROK 1991

- 9.3. OTEVÍRÁNÍ CEST
- 29.3. - 1.4. VELIKONOCE S H.T.
- 26.4. - 28.4. ZA KAMNA VLEZEM
- 9.5. - 11.5. ŽABŽINA VÝPRAVA
- 31.5. - 2.6. VÝPRAVA DĚTI (MARKÉTINA)
- 21.6. - 23.6. POMOC!
- 4.7. - 21.7. EXPEDICE '91
- 13.9. - 15.9. TAK KUDY ?!
- 4.10. - 6.10. ... JE ZADUMČIVA'
- 2.11. UZAVÍRÁNÍ CEST
- 23.11. ÚDRŽBA + ZAKONZERVOVÁNÍ KOL
- 25.12. - 1.1. 1992 HORY + SILVESTR S H.T.

ZMĚNY A MIMOŘÁDNÉ AKCE BUDOU VŠEM
VČAS OZNÁMENY.

© Johnny J. pro M. "D." MAYER, PRAHA 1991

Jak jste si jistě povšimli, pojali jsme letošní rok vskutku velkoryse. A to jsem se ještě nezmínil o záměru, který máme s letošní hlavní výpravou.

Přišel s tím Tomáš a všichni se toho chytli jak výkal košile. Nápad podal takto: Na EXPEDICI 91 (což je letošní hlavní výprava) pojedeme po EVROPĚ... Chvilé nechápavého ticha... (ano, asi tak). Pak se začala odvíjet stavba vzdušného zámku. Nejdříve padaly návrhy na cestu do PAŘÍŽE, MADRIDU, STOCKHOLMU atd. Následně se mi podařilo pomocí školního atlasu, jeho map a hmotnosti, vrátit ostatní na zem a donutit je, aby při vymýšlení používali hlavu. Nakonec zůstalo u tohoto návrhu trasy:

PRAHA, ŠUMAVA, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO, RAKOUSKO, SLOVENSKÝ ŠTÁT, MORAVSKÁ ŘÍŠE, ČESKÁ REPUBLIKA, PRAHA. Tento návrh trvá doposud a bude předmětem zápisu zprávy až tato úžasnost proběhne.

Tak to by myslím pro začátek stačilo...

OTEVÍRÁNÍ CEST

1990

Z názvu již plyne, že jde o letošní první výpravu. Jelikož je letos o dva týdny dříve (9.3.), bylo rozhodnuto, že bude jednodenní. Při sestavování kalendáře jsme si rozebrali přípravy jednotlivých akcí. První je samozřejmě moje.

Dobře tedy, pojedeme na KARLŠTEJN. Ale pozor, nepojedeme klasickou cestou, ale horem kolem Velké Chuchle na Mořinu a kolem hradu pojedeme shora. Sraz stanovuji na 8:00. Účast přislíbila taková esa, jako Honza I., Markéta, Tomáš, Alice, a moje maličkost.

A už je tu čas srazu. Přišli všichni jmenovaní a začali se připravovat na odjezd. Přípravy vrcholí. V koutě, kam nevidím se cosi odehrálo. Tomáš dvě minuty před startem odřekl účast z osobních důvodů. LOTR!!! No nic, pojedem.

Tak letos poprvé vyjíždíme z průjezdu a míříme na Revoluční třídu. Meta dnešní výpravy je tedy hrad Karlštejn. Pojedeme přes Vltavu až na Malostranskou, odtud pak po trase tramvajové linky č. 12 na Smíchov. Dále pak Strakonickou výpadvokou až na odbočku do Velké Chuchle.

Je třičtvrtě na devět. Projíždíme kolem benzínového čerpadla. Tady na nás měl čekat Juráš. Není tu. Jeho mínus!

Jedeme dál. Už jsme na odbočce a míříme přes Velkou Chuchli na Slivenec, Ořech a dál na Karlštejn. Mají to tu do kopce!! Jinak se jede dobře a na to, že je začátek března, je docela teplo.

Právě jsme se dostali na nejvyšší bod dnešní výpravy a jedeme po rovině. Je lehce pod mrakem. Projíždíme jednu vesnici za druhou a zastavujeme až na kraji Mořiny na jednom z kopečků ve zdejších okolí. Budeme jíst.

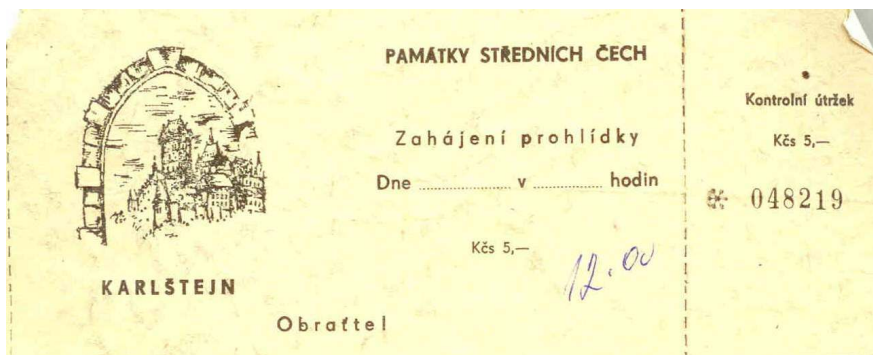
Honza s sebou vleče spoustu rohlíků. Dáme se mu do nich. Jen Alice propadla zdravománii a chroupe mrkev. I opakovanou nabídku rohlíků odmítá. Ale co, jak je ctěná libost. Ovšem nechápu, k čemu jí bude dobré, že dobře uvidí následkem pojídání samotné mrkve, když ze stejného důvodu umře hladem.

Je po jídle, odpočíváme. Vzhledem k tomu, že začínám chladnout, a ostatní na tom nebudou lépe, bude třeba jet dál.

Pozvolna pokračujeme. Jedeme vpravo kolem hradu dolů. Malá pozoruhodnost: Potkali jsme konkurenční bandu na kolech. Hošící, tak kolem šestnácti. Zastavili nás a požádali o lepení na duše. Po chvíli přijel i zbytek jejich bandy. Všichni na horských kolech. Kdepak asi na ně vzali penze? Nakonec se dohodli mezi sebou, že vlastně lepení mají, a že nás nebudou otravovat.

Jedeme dál. Kolem hradu dolů. Jede to moc krásně. Zastavujeme až dole. Holky projevíly přání podívat se na hrad. Jsem tím ohromen. Moc dobře si pamatuji loňský rok, kdy takovými akcemi hluboce opovrhovaly. No ale kdo chce kam...

Nahoru ke vstupu do hradu jedeme druhou stranou. Opět budíme pro nás obvyklé pohoršení. Lidi po nás koukaj, jak na prašivé. Už jsme na 1. nádvoří. Usedáme na lavičky a zase jíme. Je něco málo před dvanáctou. Holky se opět ozvaly, že chtějí jít dovnitř. Dobře. Ve 12:00 začíná prohlídka.

Vzhledem k tomu, že já i Honza známe tuto kulturní památku z povinných školních akcí velmi dobře, rozhodli jsme se „držet hlídku“ u kol.

Holky zmizely ve vchodu na druhé nádvoří spolu s průvodcem a několika prohlídkychtivými jedinci. Chvíli sedíme a probíráme co, nebo spíš kudy dál. V protější budově se otevřela vrata a z nich vyšel svatební průvod. Ženich, normální chudák navlečený do kvádra, a nevěsta? Postavou spíše připomínala krácející velkorypadlo z povrchového dolu MAXIM GORKIJ.

Ještě nějakou dobu sledujeme s Honzou jejich počínání při pózování pro fotografa a pak skončila prohlídka a přišla Markéta s Alicí. A hned po upozornění na svatbu doplněným našimi komentáři se dozvídáme, že jsme blbí... Ještě chvíli jsme

odpočinkově poseděli a pak odjíždíme na nádraží. Ne proto, že bychom zmírali touhou cestovat s ČSD za ceny přizpůsobené „normálnímu“ člověku, ale proto, že naproti je hospoda.

Cestou do tohoto zařízení nás čekal nádherný zkopec. To vám byla krása! Zajíždíme k hospodě a vcházíme dovnitř. Nikdo si nás nevšímá. Buď jsou tu na hrůzu zvyklí, nebo nevypadáme nejhůř. Rád bych uvítal tu druhou variantu. Pohled do zrcadla na protější stěně mě však ujistil, že platí varianta č. 1. Vrchní byl však velmi statečný a nejen, že se nás nelekl, ale dokonce nám přinesl jídelní lístek. Vybrali jsme si polévku a korunovali ji pivem. Holky zůstaly u limonády.

Po konzumaci toho všeho jsme se rozhodli změnit trasu. Zalíbila se nám totiž myšlenka podívat se do Koněprus. Odtud pak cestou přes Beroun navštívíme bývalého spolužáka Frantu Kopřivu v Úhonicích. Je sobota, určitě budou mít bábovku. Takže snad konečně po pěti letech k němu dojedem.

Odjíždíme. Křížíme trať a míříme na Koněprusy. Je lehce pod mrakem, čas 13:15. Kolem je pěkná krajina, cesta pěkně ubíhá. Zase jedeme z nějakého kopce. Koutkem oka jsem zahlédl ceduli s nápisem Koněprusy. Předě mnou jede Markéta, za mnou Honza a Alice. Blížíme se ke křižovatce ve tvaru Y uprostřed vesnice. Nevíme kudy dál. Brzdy! S oběma zablokovanými koly celkem plynule zastavuji těsně za Markétou. Ještěže jsem si jejího manévru včas všimnul. Přecijen je to tu dost z kopce a nechybělo moc a mohli ji seškrabovat ze zdi protějšího domu. Dojel nás Honza a prý co se děje. Řekli jsme mu, že nevíme kudy dál. Už jsme zase všichni pohromadě a odpočíváme. Zdejší jeskyně jsou v tomto období uzavřeny (píší to tu na ceduli), čímž to pro nás přestává být zajímavé. Pojedeme dál, směr Beroun.

Zatím jde všechno nápadně hladce a bez poruch. Dojíždíme do města. Do čela se staví Honza. Pravděpodobně to tu dobře zná, protože nás vede různými zkratkami a zákoutími. Beroun opouštíme po deseti minutách. Bohužel do kopce. Máme půl čtvrté. Kopec zdoláváme po svých. A už zase jedem. Je tu pěkná silnice... ale Honza z ní odbočuje k vesnici. Tudy je to prý nejlepší... No dobrá.

Jenomže s hranicí vesnice končí asphalt a dál pokračuje polně - lesní cesta. Pozoruhodné je to, že je na ní místy sucho, zatímco zbytek je tvořen bahnem a kamením.

Po nějakém tom kilometru tímto terénem zastavujeme za účelem občerstvení se. Nemáme v úmyslu používat pro tyto účely místní zdroje (kaluže, lišejníky a jiné), ale své zásoby, které tak lehce a radostně vlečeme s sebou.

Po konzumaci opět jedeme. Za chvíli je cesta z kopce. Ovšem háček je v tom, že povrch je z hlíny, kamení, bláta a nezřídka také vylepšen kalužemi. Klesání je dost značné. Jak se asi v rámci popsaneho může chovat kolo? No jak; neposlouchá! Reakce na brzdění žádné, pokusy o korekce směru končí také žalostným neúspěchem. Jediné co zbývá je snažit se o udržení rovnováhy a setrvat v sedle až dolů. Musím říci, že od takového způsobu jízdy bolí celý člověk. Už aby byl konec.

Tato dramatická situace trvala asi sedm minut, ale vydalo to za několik hodin jízdy po normální silnici. Konečně jsme dole. Odpočíváme. Ke Koprivům je to asi 5 km. Ovšem zas do kopce.

Pozvolna jdeme a strkáme kola. Jet se nikomu nechce. Za nějaký čas jsme nahoře a také v Úhonicích. Zastavujeme před domem a Honza opatrně připravuje holky na setkání s Frantou. Právě v okamžiku když byl u konce, otevřela se vrata a vykoul Franta. Chvilku nechápavě koukal, co že to k nim leze za individua, ale pak poznal Honzu a nakonec i mě a pustil nás dovnitř.

Vjíždíme do vrat za stálého vítání. První moje otázka zněla: „Máte bábovku? Kde!“ Franta se trochu zarazil zatímco se ostatní uchechtávali. Pak si vzpomněl na můj slib, že jednou přijedeme a sežerem jim bábovku, údiv z jeho tváře zmizel a řekl: „Máte smůlu. Bábovka se tento týden neurodila a tudíž není! Ale že jste to vy, máme koláčky. Pak nás zavedl do domu, předvedl nám své skvělé plány a projekty na všechno možné. Zdrbli jsme několik bývalých spolužáků a už je čas odjezdu. Je osmnáct hodin.

Loučíme se a odjíždíme na Prahu přes Rudnou, Nučici, Dobříč, Jinočany, Zbuzany, Ořech, na Barrandov. Zde odkládáme Markétu, která je tu trvalým bydlíštěm a pokračujeme do centra.

U hotelu Interkontinental se loučíme s Alicí, která míří na Petřiny a za chvíli zastavujeme na základně.

Tím tedy končí první letošní výprava. Už se těšíme na další...

Technická data:

Účastnili se čtyři jedoucí: moje já, Alice, Markéta a Honza.

Oficiálně priznaná kilometráž: 84 km.

Trasa:

Praha Nové město

Smíchov

Velká Chuchle

Slivenec

Ořech

Chýnice

Kuchař

Mořina

Karlštejn

Dolní Vlence

Liteň

Měňany

Koněprusy

Bítov

Beroun

Železná

Úhonice

Rudná

Nučice

Dobříč

Zbuzany

Ořech

Praha Barrandov

Smíchov

Nové město

Obrazová příloha

Pro ty, kdo nepoznali: ... jsme na Karlštejně.

... a tady? To je ta hospoda proti nádraží na Karlštejně.